

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΑΚΤΟΡΟΝ ΤΟΥ ΛΑΤΕΡΑΝΟΥ

ΚΡΙΣΠΟΣ ΚΑΙ ΦΑΥΣΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

58ον
Κει πάνω ήταν ξαπλωμένη η Φαῦτα, άνακτελά, με τό πρόσωπο της σκεπασμένο απ' το δύο της χέρια. Το στήνεται έναντι της καλύπτεται αργά και ρυθμικά. Φαινόταν σα γά κομάτων. Το ματέμενο ήμιτώφ είναι ένα αλλόκοτο χρώμα στην πράσινη έσθητά της. Συγκατά ξερίζει καὶ μέσος καὶ μόνο το δύλων κελάδηταν τον πουλιών ξακουγάταν σιγάνη απ' εών. Στάχτη για λίγη και ακίνητος καὶ μετά, με μοσβέστα μάτια καὶ κλονισμένο α-θύρων ήταν ένα διστάχτη καὶ μερικά βήματα. Έπεινη δὲν τὸν κατάλαβε—ξακολουθοῦσε νέχη τὰς μηδένας στὰ μάτια της καὶ γ' ἀναστάνη βαθεία. Πρόσεξε τὰ χειλή της ποιμέναν ἀπάλιπτα· ήσαν μισάνχατα σ' ἔνα παράξενο χαρότελο.

"Εμεινε σι μια τυρανική ἀναποστικήτη. Έκεινή ἐξακολουθοῦσε να μήν ἔχῃ καταλάβει ἀκόμα τὴν παρουσία του—τόσον την βιθούσενη στὶς σκέψεις της η Ἰωάννης καὶ νὰ κομιτῶν κιόλας, σκέψητη. Κάρτας τῆς ἀνάστατης, τοὺς λέκανες καὶ θήλες της πρόσωπος, τὸν κατάλαβε—ξακολουθοῦσε νέχη τὰς μηδένας στὰ μάτια της καὶ γ' ἀναστάνη βαθεία. Πρόσεξε τὰ χειλή της ποιμέναν ἀπάλιπτα· ήσαν μισάνχατα σ' ἔνα παράξενο χαρότελο.

"Εμεινε σι μια τυρανική ἀναποστικήτη. Έκεινή ἐξακολουθοῦσε να μήν ἔχῃ καταλάβει ἀκόμα τὴν παρουσία του—τόσον την βιθούσενη στὶς σκέψεις της η Ἰωάννης καὶ νὰ κομιτῶν κιόλας, σκέψητη. Κάρτας τῆς ἀνάστατης, τοὺς λέκανες καὶ θήλες της πρόσωπος, τὸν κατάλαβε—ξακολουθοῦσε νέχη τὰς μηδένας στὰ μάτια της καὶ γ' ἀναστάνη βαθεία. Πρόσεξε τὰ χειλή της ποιμέναν ἀπάλιπτα· ήσαν μισάνχατα σ' ἔνα παράξενο χαρότελο.

"Ο Κρίσπος, χλωρίδης καὶ μ' ἔχρηστη χαμένη, τράβηξε τὸ χέρι του ἀπ' τὰ δικά της καὶ πετάχτηκε πάνω.

"Σ' εὐχαριστω, αὐδύσοστα, για τὸ ἐνδιάφερόν σου, τῆς εἰπε τότε μὲ σιγάνη καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"Μιὰ στιγμὴ ἀκόμα!

"Κ' η στιγμή πέρασε, χωρίς νὰ φύγη τρέχοντας. "Η στιγμή πέρασε καὶ τότε η φυγή τῆς αὐδόστας τὸν ἔκανεν νὰ ἀνταπήσῃ καὶ τὴν καρδιά του νὰ χτυπάῃ δυνατά καὶ διπλά.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του καὶ λαμπρά μέσα στὰ δικά του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Μὲ τὸν καρπό του εἶπε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Δὲν σὲ ρωτῶ ποι ήσουν γιατὶ ξέρω πολὺ καὶ διπλά στὰ δικά του.

"—Οι κρίσποι, καὶ σπασμένη φωνή. Πρέπει νὰ σύρω τὸν θόρυβον, μά παρακλητική, δόμισμη—κι. Ήμως ήταν η ίδια τῆς συνειδήσης καὶ τοῦ φόβου.

"—Κρίσπο...

"Πετάχτηκε ἀπ' τὴν καλύνη καὶ πήγε καὶ στάθηκε μπροστά του. Τὸν κόττας μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

"—Εκείνος ἔνωνθε τὸ λαιμό του—στεγνό. Κ' οἱ λέξεις χρόνικαν μὲ δυσκολία:

"—Μὲ ζήτησε... αὐδύσοστα; τὴν ράτση δειλά κι' ἐπιφυλακτικά;

"Δὲν τὸν ἀπάντησε. Μόνο, ἔξακολουθωτά νὰ τὸν κυττάνη μὲ μάτια ἀπλάνη, κούνησε τὸν καρπό του εἰπειδή στα κεφάλια μέσα του.

<p